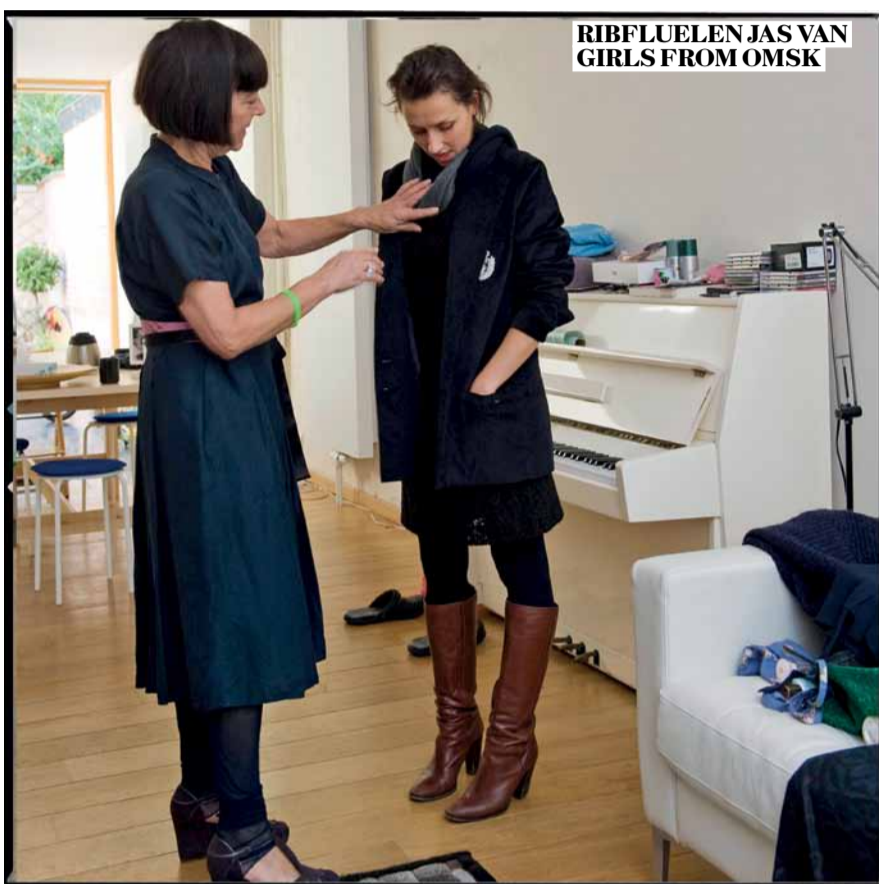

2

LUXE IS ... EEN PERSONAL SHOPPER

JURK VAN
PIECE OF CHIC

RIBFLUELEN JAS VAN
GIRLS FROM OMSK

JAS VAN SANDRINA FASOLI

SJAAL VAN INDRESS

Van kleren houden, maar shoppen haten. Het is een triest lot als een ander. Laat iemand het dus voor mij doen. Alstublieft. Daarbuiten, met mijn filter, door het aanbod gaan. En het residu aan huis komen leveren. Duizendmaal dank, lieve persoonlijke stiliste. Door Guinevere Claeys

Eerst dit. Wat volgt, is aanstellerij. Aanstellerij van iemand die beseft dat ze zich aanstelt. Maar laat dat verdomme net de definitie zijn van luxe! Geen enkele luxe die van zichzelf tenslotte niet beter weet. En dat is ook net wat het zo onweerstaanbaar maakt - iets wordt pas plezant als het licht zondig is. Daar. Het is eruit. Alle remmen los nu. Wat is luxe? Simpel. Iets wat in en door de gegeven omstandigheden niet kan. En daardoor niet hoort, misschien zelfs. Omdat je er de tijd niet voor hebt. De midelen niet. De ruimte. De morele goedkeuring. De principes. Enfin, wat ook: het kan niet, het mag niet. Het is decadent het nog maar te denken. Dát is luxe.

DIEP ONGELUKKIG

Concreet, voor mij: nooit nog hoeven te shoppen. Nooit nog een vrije dag daaraan opofferen. Nooit meer aanschuiven aan pashokjes. Nooit meer onder je voeten krijgen omdat je daarom snel stiekem in de mannenafdeling bent gaan passen. Nooit meer alle kleren stuk voor stuk moeten gaan terughangen. Nooit meer het gevoel hebben dat je alleen staat in de wereld. Nooit meer met anderhalve identiteitscrisis thuiskomen. Ik word er ongelukkig van. Diep ongelukkig. Ik weet niet hoe, ik weet niet wat, ik weet niet waarom. Maar schijtedepressief, elke keer weer. Eén namiddag shoppen - nog niet, één uur volstaat al - en de wereld wordt plots veel te relatief. Het leven veel te terloops. Ikzelf heel erg verwaarloosbaar. En nee, dat hoeft op zich geen ongezond proces te zijn. In het beste geval zelfs louterend. Maar in het slechtste nogal heel erg ontwrichtend. Ik mijd het dus, voor de zekerheid. En uit liefde voor de mensen met wie ik de rest van die dag nog moet doorko-

men. Wat een tijd en energie, trouwens, om outfits uit te denken en samen te stellen.

Wat ik dus doorgaans draag, dat zijn miskopen van mijn moeder - wat nét te groot is voor haar, is perfect voor mij. Al blijf ik er twee keer per jaar, in koopjestijden, wel plichtsbewust voor gaan. Adem inhouden, neus dicht en ik duik erin. Puur van moeten - mijn moeder koopt niet vaak genoeg mis. Maar de oogst blijft telkens weer mager, treurig mager.

Maar dát dus, dat is mijn ultieme luxe. Iemand die mij kent - mijn goesting, mijn stijl, mijn maten - die voor mij daarbuiten het koren van het kaf gaat scheiden, en me dat koren netjes aan huis komt leveren. Want wacht, voor de duidelijkheid: ik houd heel erg van mooie kleren. Absoluut. Shopte ik liever en was ik minder lui, ik was zelfs een fashionista. Zeer zeker. U hebt gelijk, dat maakt het alleen nog maar treuriger.

PATROONHEILIGE LINDA

Maar kijk, *there she is*, op een geweldig mooie maandagochtend. De vrouw met het koren, de patroonheilige van modeminnend Vlaanderen: stiliste Linda Van Waesberge. Ik vertrouw haar, toch houd ik het hart vast. Doe het tenslotte maar eens. Op basis van één mail iemands kleerkast vullen. Op basis van deze beknopte passage nog wel: 'Mijn maten: 36, soms 34 (1m63, 51,5 kg). Schoenen: 38-39. En stijl, tja. Wat zie ik graag? Strak, rechtdoor en zwart. Saai, ik weet het. Maar toch, het is niet anders. Geen franjes, geen prulletjes, alleen maar mooie lijnen en pasvormen. Ik zie graag boothalzen, jurkjes. Laarzen. Hakken. En blauw, mooi blauw, dat mag ook.' En nog een schouderophalende smiley erachteraan. Meer was het niet, mijn briefing aan haar.

Maar patroonheiligen zijn dat natuurlijk voor iets. Linda schikt de inhoud van haar tassen op mijn zetel en kijk, ik word er al blij van. Bijna allemaal 'dit is Belgisch' bovendien, dat moet zo van Linda - 'wordt het tenminste ethisch en duurzaam gemaakt, en er is veel te veel moois in eigen land om per se verder te gaan kijken'. Het eerste wat ik aantrek is al meteen niet zwart, 'maar het is zo'n geweldig ding, je moet'. Een jurkje, pure zijde, van het jonge Belgische Piece of Chic, met een print van dierenvellen en van een dode hermelijn rond de hals. Het is grappig, het is mooi, het is eigenwijs, het is geweldig, ik ben - nog steeds - vrolijk.

En ik zal dat blijven. Het volle volgende halfuur. Een (Linda:) 'zalige zijden jurk' van Jean-Paul Knott, twee 'jassetjes met attitude' van Girls from Omsk, het 'perfecte *petite robe noire*' van de Belg Marc Philippe Coudeyre, een 'tijdloze kanten jurk' van Pauline b. Kort: allemaal schoon geroef van schoon volk. En Linda doet het zoals ze dat hoort te doen: mij geven wat ik lekker vind, maar mij ook een heel klein beetje stretchen, af en toe. Met een noppensjaal, bijvoorbeeld. Korte laarzen met lui-paardprint. En een lakceintuur met een strikje. Zowaar. Helaas. Na de *up* volgt de (ietwat) *down*. Mijn budget, namelijk. Dat had ik in mijn briefing vrolijk over het hoofd gezien. Anderzijds: als dan toch een kenner voor je shopt, laat die dan meteen in het kruim gaan neuzen. Kort en concreet: voor twee stuks uit Linda's oogst, ben ik bereid mijn budget te scheuren. Nog korter en concreter: een derde van mijn maandloon erdoor, op één geweldig mooie maandagochtend.

En kijk, toch vrolijk gebleven. Wat een luxe.

(In de lente zien we elkaar weer, Linda en ik. Een half maandloon, voorspelt ze.) →